

עמ"י (ירושלים) 58632-07-24 - יוסי לרדו נ' מדינת ישראל

בתי משפט

בית המשפט המחוזי עמ"י 58632-07-24

ירושלים

לפני סגנית הנשיא, כב' השופטת רבקה פרידמן-
פלדמן 26 יולי 2024

בעניין: יוסי לרדו

העורר

נגד

מדינת ישראל

המשיבה

החלטה

1. לפני ערר על החלטת בית משפט השלום בירושלים (כבוד השופט גד ארנברג) מיום 23.7.2024 בתיק מ"י 48270-07-24, לפיה הורה בית המשפט על הארכת תנאים מגבילים שהוטלו על העורר.

ההליכים בבית-משפט קמא

2. העורר נעצר ביום 18.7.2024, בחשד לאיומים, תקיפת שוטר, הפרעה לשוטר, נהיגה תחת השפעת אלכוהול וסיכון אדם בנתיב תחבורה.

ביום 19.7.2024 הוגשה לבית המשפט בקשה להארכת מעצרו.

העורר התנגד לבקשה, וטען כי ניתן להשיג את מטרת המעצר באמצעים שמידת פגיעתם בחירותו של העורר פחותה.

בית-משפט קמא קבע כי קיים חשד סביר לעבירות המיוחסות לעורר וכי ישנה מסוכנות מהעבירות המיוחסות לו, אך ניתן לאיין את החשש בחלופת מעצר, והורה על מעצר בית עד ליום 23.7.2024 לצד ערבות עצמית וערבות צד ג'.

3. ביום 23.7.2024 הגישה המשיבה "בקשה להוצאת צו מעצר". בפירוט משך המעצר המבוקש, ציינה המשיבה "מבוקש הארכת מעצר בית 6 ימים". בבקשה נטען לעילות מעצר של שיבוש הליכי חקירה ומסוכנות לביטחון הציבור.

4. בדיון שהתקיים בבית-משפט קמא, ביקש נציג המשיבה הארכת מעצר הבית בפיקוח בשבעה ימים,

בהציגו מסמך של הפרקליטות, כשלדבריו אם העורר יבקש שימוע, מבוקשת הארכת התנאים בעשרה ימים. לשאלת ב"כ העורר ציין כי החקירה הסתיימה.

5. ב"כ העורר התנגד לבקשה, וטען כי בהתאם לסעיף 17 לחוק, משהסתיימה החקירה יש לשחרר את העורר. לדבריו, ישנה הנחייה של פרקליט המדינה להגיש כתב אישום, כאשר המשיבה מבקשת להאריך את תנאי השחרור ולקבל פטור מקיום שימוע טרם הגשת כתב האישום; ולחילופין לבקש הסכמת הסנגור מבעוד מועד להארכת התנאים לצורך שימוע. לדבריו, פנייה כזו לא נעשתה, וממילא אין הסכמה. ב"כ העורר טען כי משהחקירה הסתיימה, אין לבית המשפט סמכות להאריך תנאים שישמשו לחקירה. לפיכך ביקש להסתפק בתנאים שיבטיחו התייצבותו של העורר למשפט.
6. בהחלטתו הורה בית המשפט על הארכת התנאים שנקבעו ביום 19.7.2024, עד ליום 26.7.2024. אשר לטענות ב"כ העורר, באשר להיעדר סמכות להארכת תנאי השחרור, הסתמך בית המשפט בהחלטתו על סעיף 17 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים) תשנ"ו-1996 (להלן: החוק), ובקבעו כי "יש להתייחס לבקשה כבקשה לפי הוראות סעיף 17".

7. על כך הערר שלפניי.

טענות הצדדים בערר

8. ב"כ העורר טוען כי מעצר לפי סעיף 13 לחוק נועד לחקירה. בענייננו בית המשפט שיחרר את העורר בתנאים בהתאם לצרכי החקירה. לטענתו, משהסתיימה החקירה, אין לבית המשפט סמכות להאריך את תנאי השחרור. אשר לסעיף 17(ד) לחוק, טען כי בהתאם לסעיף זה, ניתנה לבית המשפט סמכות "לגשר" לצורך ניסוח כתב אישום. מדובר בשלב ביניים בין המעצר לצרכי חקירה ועד למעצר עד תום ההליכים. עוד הוסיף כי כאשר מדובר במי ששוחרר ממעצר, לא בנקל הוא יוחזר למעצר. לדבריו, סעיף 17(ד) לחוק נוגע למי שמגיע לבית המשפט בעודו עצור, וכאשר המדינה מודיעה כי בכוונתה להגיש כתב אישום בעודו עצור. עוד הפנה להנחיית פרקליט המדינה לגבי שימוע בהליכים פליליים, לפיה, לדבריו, כאשר מדובר במי ששוחרר ממעצר, ומבקשים להגיש כתב אישום ללא שימוע, נדרשת הסכמת הסנגור להארכת תנאי השחרור. במקרה זה לא פנו לסנגור. לדבריו, בענייננו המדינה מבקשת להרחיב את תחולתו של סעיף 17(ד) גם למי שמשוחרר לחלופת מעצר. לטענת ב"כ העורר "הגשר בין מעצר לצרכי חקירה למעצר עד תום ההליכים לא קיים, למעט במצב שבו אדם עצור ממש".
9. המשיבה טוענת כי "בית המשפט קמא עשה את האיזון הנכון, הבין שהמסגרת שהוגשה הבקשה היא 17(ד) התכלית של הבקשה זה להכין כתב אישום". לטענת ב"כ המשיבה, מעצר בית הינו חלופה, התכלית אותה תכלית, מדובר במעצר בתנאים פחות פוגעניים. לדבריו אין הוראת חוק שמתייחסת מפורשות למצב כזה. בטיעוניו בערר טען כי מאחר שמדובר בבקשה לפי סעיף 17(ד), הארכת

התנאים תהייה לחמישה ימים, במהלכה יוגש כתב אישום בהתאם להצהרת הפרקליטות.

10. דין והכרעה

11. לאחר שמיעת טיעוני הצדדים, אינני מקבלת את נימוקיו של בית המשפט בהחלטתו, אך התוצאה הסופית של החלטת בית-משפט קמא מקובלת עליי, ולפיכך דין הערר להידחות.

12. סעיף 17(ד) לחוק קובע כדלהלן:

"(ד) נעצר אדם וחקירתו נסתיימה, ישוחרר מהמעצר, ואולם אם הצהיר תובע כי עומדים להגיש כתב אישום נגדו ושוכנע בית המשפט, כי יש עילה לכאורה לבקש את מעצרו עד תום ההליכים, רשאי שופט להאריך את המעצר, מטעם זה, לתקופה שלא תעלה על 5 ימים, בכפוף להוראות סעיף קטן (ב)".

סעיף זה חל על מי שנמצא במעצר, ובתום החקירה מבקשים להאריך את מעצרו לצורך הגשת כתב אישום ובקשה למעצר עד תום ההליכים. בענייננו, הדיון בעניינו של העורר התקיים כשהוא משוחרר בערובה, והבקשה היתה להארכת תנאי השחרור, ולפיכך סעיף זה אינו רלוונטי.

13. ככלל, סמכות בית המשפט להורות על מעצר חשוד, מעוגנת בסעיף 12 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים) תשנ"ו-1996 (להלן: החוק), לפיו **"הוגשה בקשה לעצור אדם, רשאי שופט, לאחר שעיין בחומר שעליו מתבססת הבקשה, לצוות בהחלטה מנומקת בכתב, על מעצרו של אותו אדם... או על שחרורו בערובה או ללא ערובה או בתנאים שימצא לנכון".**

14. לשחרור ממעצר מתייחס גם סימן ו' לחוק, שעניינו "הטלת ערובה ושחרור בערובה", והוא הפרק הרלוונטי לענייננו.

15. סעיף 44(א) המצוי בפרק זה, קובע כי "חשוד שטרם הוגש נגדו כתב אישום, נאשם או נידון שערעור תלוי ועומד על פסק דינו, והוא נתון במעצר או במאסר, רשאי בית המשפט, לבקשתו, לצוות על שחרורו בערובה או ללא ערובה". לצד סעיף 44 עומדים סעיפים 46 ו-48, המתייחסים לשיקוליו של בית המשפט בקביעת ערובה ולתנאי השחרור בערובה.

ענייננו מצוי בשלב שלאחר מכן, לאחר שבהארכת המעצר הראשונה ביום 19.7.2024 דחה בית המשפט את בקשת המשיבה להאריך את מעצרו של העורר, ונעתר לבקשת העורר לשחררו בערובה.

16. סעיף 58(א) לחוק, שכותרתו "תוקף הערובה", המצוי אף הוא בפרק זה, קובע: **"הערובה ותנאי השחרור בערובה יתבטלו אם לא יוגש כתב אישום נגד החשוד תוך 180 ימים; ואולם בית המשפט רשאי, בתוך תקופת הערובה, להאריך אותה ואת תנאיה, לתקופה נוספת שלא**

תעלה על 180 ימים, אם הוגשה בקשה באישור תובע".

בהתאם לסעיף זה, משהחליט בית המשפט על שחרור בתנאים חלף המעצר, התנאים יתבטלו מאליהם לאחר 180 יום, ככל שלא יוגש כתב אישום.

ממילא, בתוך התקופה של 180 יום מההחלטה הראשונה בדבר תנאי שחרור, לבית המשפט סמכות להאריך את תנאי השחרור מעת לעת, בכפוף לעילה להארכת התנאים, והוא מוסמך להאריך את התנאים אף מעבר ל- 180 יום. סמכות זו נתונה לבית המשפט גם לאחר סיום החקירה וללא הצהרה בדבר הגשת כתב אישום (ראו עמ"י (מחוזי ירושלים) 28322-06-23, **מדינת ישראל נ' פרידמן** (22.6.2024)).

17. אשר לטענות הנוגעות לפגיעה בזכותו של העורר לשימוע טרם הגשת כתב האישום - ככל שיוגש כתב אישום ללא שימוע, מקומן של טענות אלה בתיק העיקרי, ולא בערר על מעצר/שחרור של העורר.

18. אשר על כן, הערר נדחה.

המזכירות תשלח ההחלטה לב"כ הצדדים.

ניתנה היום, כ' תמוז תשפ"ד, 26 יולי 2024, בהעדר הצדדים (על פי הסכמתם).